

Taiwan: onverwacht rijk aan vogels

Kees van Berkel

Taiwan tussen Pacific en Chinese Zee

In september 2010 maakte ik een korte reis naar Taiwan. Dat is niet naast de deur, maar de bestemming maakt alles goed. Taiwan is een klein land, kleiner dan Nederland, maar wel met ongeveer 23 miljoen inwoners. Taiwanese leren we tijdens deze reis kennen als buitengewoon hartelijke en sociale mensen, behulpzaam, geduldig en erg vriendelijk. Het grootste deel van de bevolking, meer dan 90%, woont in het westelijke deel van Taiwan. Dat gebied bestaat uit een laaggelegen vruchtbare kustvlakte, die oostwaarts overgaat in heuvelland en uiteindelijk hooggebergte (met meer dan tweehonderd toppen boven de drieduizend meter en als hoogste Yushan met 3952 m), dat zich uitstrekt van noord tot zuid over het eiland. Dat gebergte gaat aan de oostzijde vrij steil omlaag. Het oostelijke deel is daarmee ook veel dunner bevolkt dan het westen. Mijn verblijf bleef beperkt tot het westelijke deel, van de kust tot de hoogste delen in de bergen. In het westen liggen de belangrijkste steden waar de meeste Taiwanese wonen.

Het Taiwanese klimaat is tropisch tot subtropisch met natuurlijk sterke invloeden van de zee en in het centrale deel duidelijk montane kenmerken. Bomen groeien tot zeer hoog in de bergen. Op dit eiland komen een paar honderd vogelsoorten voor. Ongeveer achttien zijn endemisch, wat betekent dat ze uitsluitend op Taiwan voorkomen. Nog ongeveer zestig andere soorten op Taiwan worden als ondersoorten beschouwd, die alleen op

Taiwan voorkomen. In de huidige trend van opsplitsen van soorten, worden door sommige auteurs al veel van die ondersoorten als aparte soorten beschouwd. Dus afhankelijk van je eigen mening daarover kun je op Taiwan ook wel meer endemische soorten dan wel ondersoorten onderscheiden.

In dit verhaal zijn Nederlandse vogelnamen gebruikt. De vogelgidsen die voor verafgelegen gebieden zoals Taiwan

Het uitzicht vanaf de weg in de bergen was al snel een vertrouwd beeld.

Foto: Kees van Berkel.

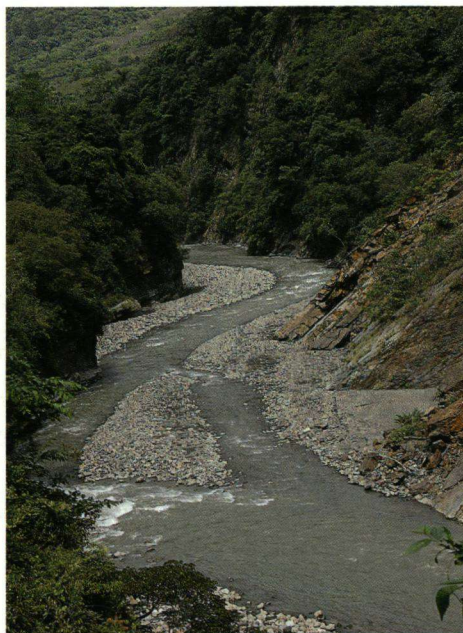
verkrijgbaar zijn, geven deze namen echter nooit. De reiziger is in de regel op Engelse literatuur aangewezen.

Goed begin

Op het vliegveld word ik allervriendelijkst verwelkomd door onze reisleader van de Vogelbescherming in Taipei, de heer Chiang, voor ons kortweg Atta. In de zeer ruime negenpersoons Volkswagenbus, maak ik kennis met de chauffeur (Chang) en de overige gasten, Rebecca en Dave uit Engeland en Til Macke uit Duitsland. Deze drie zijn al een dag in Taiwan en maken mij meteen lekker met verhalen over hun waarnemingen van Indische Bloedwielewaal, Bruine Klauwier, Japanse Brilvogel en Indische Kwak. We rijden direct zuidwaarts naar Taichung-Dong Shi. Het is 16:30 uur bij aankomst, maar Atta laat de chauffeur een paar kilometer doorrijden tot een brug over een riviertje. Hoewel het bijna voortdurend zacht en ook wel hard regent is het een prima vogelplek. Het heuvelachtige landschap is vol akkertjes en boomgaarden en doet arcadisch aan. Vanaf de brug zien we langs het wild stromende water een IJsvogel, Grote Gele Kwikstaart, Kleine Zilverreiger en Kwak, nog niet erg exotisch. Maar dat verandert snel met de waarnemingen van Waterroodstaart aan de oever, Soendazwaluwen bij hun nesten, Japanse Brilvogel, Chinese Buulbuul, Taiwanbaardvogel, Witteugelpriaria en Gekraagde Vinkbuulbuul. De regen wordt te erg en we gaan naar het hotel. Een nieuwe uitdaging wordt het eten, erg lekker, maar we moeten nog leren alles met stokjes bij elkaar en in je mond te krijgen.

Eerste endemen

De volgende dag staan we vroeg op en vertrekken om zes uur bij het eerste licht. Geen regen maar schitterende blauwe luchten en aangename temperaturen. Tijdens de rit van 49 km naar Dasyan National Forest Reserve stoppen we regelmatig. Bij elke stop zien we nieuwe vogelsoorten, zoals Grijswangnontimalia, Zwartnekmonarch, Oosterse Tortel, Japanse Papegaaiduif, Leigrijze Houtduif, Kuifmaina, Junglemaina en Witoorsibia. Af en toe moeten we vanwege de diepe kloven een viaduct oversteken. Viaducten blijken prima plekken te zijn om te vogelen.

Door de kloven in de bergen stromen veel beken. Zwarte Waterspreeuwen en Waterroodstaarten zijn daarin bijna niet te missen.
Foto: Kees van Berkel.

Zo zien we de bij ons bekende Winterkoning en Grote Gele Kwikstaart, maar ook Roestvliegenvanger, Huisgierzwaluw, Zuidzeezwaluw, Roodkopboomtimalia, Rosse Lijstergaai en grote groepen van de Aziatische Huiszwaluw.

Na 23 km over een bergweg door de bossen zitten langs de weg twee fotografen met telelenzen en in camouflagekleding. We stoppen een klein eindje verder en lopen zachtjes terug tot we op een open plek langs de weg het object van hun aandacht zien. Een mannetje van de endemische Swinhoesfazant is ijverig voedsel aan het oppikken, ongetwijfeld neergelegd door de fotografen. Wij maken zelf ook foto's en video's en gaan weer verder en stijgen alsmoer door in een prachtig landschap met heel steile berghellingen en dichte bossen, waaronder veel naaldbomen. Op een plek die door Atta nogal willekeurig gekozen lijkt, stoppen we en na een paar minuten wachten horen we geluiden, die in de verte wat aan die van de Roodmus doen denken, maar het is iets anders. Spoedig zien we het vogeltje en vervolgens nog meer. Ze lijken in een aantal opzichten op Kuifmezen, maar het zijn Formosameesti-

Op sommige plekken bedekken metershoge varens op dunne stengels de bosbodem. Oude bladeren blijven nog lang piramidevormend naar beneden hangen. Foto: Kees van Berkel.

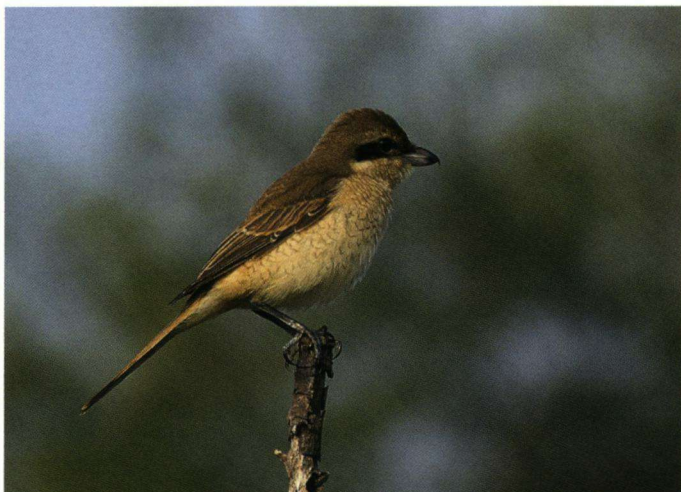
malia's, een endemische soort. Een poosje wachten en er volgen er steeds meer. Ze buitelen als mezen door de boomkruinen en houden voortdurend onderling contact met hun hoge geluidjes.

Een fazant en Taiwanblauwstaarten

Op 2.275 m bezoeken we An Ma Shan met hotel, restaurant en een aantal houten lodges die tussen de bomen staan. Tijdens de bezichtiging van de lodge presenteren zich een paar Roodkruinstaartmezen, dezelfde soort als in de Himalaya maar veel feller van kleur. Op het voetpad tussen de huisjes zitten twee Taiwanblauwstaarten. Hier zien we verder onze eerste Formosakitta en een Witstaartcallene. Na de lunch waarbij we onze vaardigheden in het eten met stokjes verder verfijnen, rijden we de bergweg op door prachtige natuurlijke bossen en langs diepe kloven. Op een gegeven moment zijn er weer fotograferen langs de weg. We kunnen direct mee gaan doen met fotograferen van die andere endemische fazant, de Mikadfazant. Het is een vrouwtje met twee halfwas kuikens. We rijden daarna langzaam tot het einde van de weg op 2.700 m boven de zeespie-

gel. We maken hier een lange wandeling bergop. Het is erg mistig wat het waarnemen van vogels hoog in de boomkruinen niet gemakkelijker maakt. Maar we zien de Dikbekkraai, Notenkraai, die hier een stuk grijzer is dan in Europa. We horen een vogel druk in de weer in dichte vegetatie van struiken en kruiden. Het duurt lang voor we hem zien en dan blijkt hij niet schuw te zijn en uitstekend te fotograferen. Het is de Taiwanlijstergaai.

Atta suggereert om tijdig terug te gaan naar de plek waar de Mikadfazant met haar jongen zat. We doen het en rijden terug om tegen 16:00 uur op dezelfde plek nu ook een prachtige haan te zien in gezelschap van twee vrouwtjes. De bus stopt en creëert een verkeersopstopping. Na een poosje zien we dat er een politiewagen tussen staat, die geduldig wacht in de file achter ons. We gaan even opzij en laten de file doorrijden. De agenten glimlachen en zwaaien. Onze reisleader zei dat het onbegrijpelijk was, zoveel geluk dat we hebben met het zien van beide soorten fazanten. Op weg naar onze volgende stop, het Huisun Forest Station, genieten we in een restaurant van een Chinese

De Brulne Klauwier is een algemene overwinteraar op Taiwan.
Foto: Kees van Berkel.

De Formosabuulbuul komt alleen op Zuid-Taiwan voor.
Foto: Kees van Berkel.

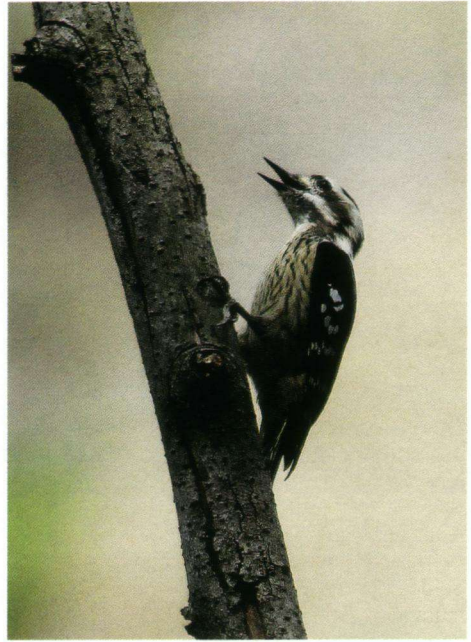
maaltijd met heerlijke, gestoomde vis. Het eten met stokjes gaat al wat beter. Rond half tien 's avonds bereiken we het hotel. Het ligt hoog in de bergen maar het is er niet koud. We verbazen ons over de vele prachtige nachtvlinders en grote kevers, waaronder grote Vliegende Herten die op de lampen afkomen. Iets minder geslaagd vinden we de kakkerlakken. Gelukkig zijn het er maar weinig. Het roepen van de Gevlekte Dwergooruil is het laatste, dat ik hoor voor ik in slaap val. Wat een dag!

Nog hoger

Vandaag gaan we ook om zes uur weg. We gaan naar de parkeerplaats van een groot recreatiebos, waar diverse goed gemarkeerde wandelroutes beginnen. Atta

selecteert de Duchuanling Trail, die steil omhoog gaat tot een hoogte van 2.700 m. Er wordt gewaarschuwd voor giftige slangen en duizendpoten, die we natuurlijk niet zien. Er zijn maar weinig vogels te zien, maar dat zijn dan wel soorten, die hoog op het verlanglijstje staan: een paartje Swinhoesfazanten met een jong in het dichte struikgewas, een Grijskeelmeevogel en een Bonte Mees. Terug op de parkeerplaats worden we verrast door een grote groep Zwarte Bulbuuls, een Grijskopspecht, een Witrugspecht en twee Boskoekoeken. Er vliegt ook een Besrasperwer rond, die ervoor zorgt dat alle vogels voortdurend in beweging zijn. Daarna rijden we terug en gaan ontbijten, maar we zitten nog niet aan tafel of Atta

komt aanrennen met de mededeling dat er een groep van zeker veertien Formosakitta's in de tuin zit. We gaan snel kijken en inderdaad is er een groep van deze prachtige endemen neergedaald in de vijgen voor onze kamers. De vijgen zijn rijp en de vogels doen zich er tegoed aan. In het kielzog van de kitta's volgt een aantal Grijsborstboomeksters, Japanse Papegaaiduiven, een Oranjeborstpapegaaiduif, een Taiwanbaardvogel en een gewone Ekster, allemaal gek op rijpe vijgen. Toevallig zien we onder de vijgebomen nog een onbeveeglijke Indische Kwak. Als we het allemaal bewonderd hebben kunnen we eindelijk aan het ontbijt van rijst en prei en ondefinieerbare ingrediënten. Met de stokjes gaat het geleidelijk beter. Met veel korte stops, rijden we verder naar het zuiden. We voegen tijdens verschillende stops Muskaatvink, Bronsdrongo, Spitsstaartbronzemannetje, Boerenzwaluw, Zuidzeezwaluw, Roodkeelniltava en Ringmussen aan de lijst toe. De laatste soort is alom aanwezig. Huismus zien we er niet. Zwermen vlinders onderweg! In een restaurant drinken we wat en zien we van erg dichtbij een paar Grijskapspechten en Witte Kwikstaarten. We rijden door tot bij een diepe kloof rechts en een waterval links van de weg. Het is er vol vlinders en een knalblauwe hagedis schiet voor onze voeten weg. We zien weer een Waterroodstaart, maar nog belangrijker is de waarneming van de Zwarte Waterspreeuw. De lunch wordt een gedwongen pauze omdat het verschrikkelijk gaat regenen.

De Bruinkapspecht is één van de weinige spechten in dit land.
Foto: Kees van Berkel.

Daarom verblijven we min of meer noodgedwongen tot één uur of een in een winkelcentrum waar verschillende kleine kraampjes hun voedsel aanbieden. Daarna gaan we meteen op weg naar Hu-Ben Village, ongeveer twintig minuten verderop. Hier is het belangrijkste broedgebied van de beroemde 'Fairy Pitta', de Chinese Pitta in Taiwan. Het hele dorp is op het toerisme naar de pitta gericht en dat maken

Dicht met epifyten begroeide Hemlock waar tientallen mezen, timalia's en Taiwangoudhaantjes zich ophouden.
Foto: Kees van Berkel.

de bewoners duidelijk met muurschilderingen van metershoge pitta's op de huizen. De Chinese Pitta is een trekvogel en komt begin mei in zijn broedgebied aan. Daar blijft hij tot het einde van augustus.

Een lokale gids – weer een andere heer Chang – wacht ons op bij een prachtige tempel en neemt ons vervolgens mee op een paadje dat in de buurt van de tempel begint en waar we twee soorten Kruiplijsters kunnen zien, waarover discussie gaande is of zij als endemische soorten mogen worden beschouwd, namelijk de Zwarthalsbandkruiplijster en de Taiwan-kruiplijster. Onderweg blijven we hangen bij een Zwartekmonarch en een Gekuijde Vinkbuulbuul. Uiteindelijk komen we bij de beste plek voor de Kruiplijsters. Deze

vogelsoorten zijn erg moeilijk te vinden, maar deze gids weet precies waar we zijn moeten. Na prachtige waarnemingen van beide soorten, gaan we naar een steakrestaurant in de stad. Daar is live muziek, karaoke. Er wordt afwisselend gedanst en gegeten en tussendoor lukt het steeds beter met de eetstokjes. Leuke mensen die Taiwanese.

Na het diner gaan we weer terug naar de parkeerplaats bij de tempel in Hu-Ben waar de heer Chang alweer staat te wachten. Het is donker en tijd voor de uilen. Al bij aankomst horen we de roep van de Aziatische Valkuil, maar die houdt al gauw op. Met een sterke lamp vindt Chang de zacht roepende Gevlekte Dwergooruil en vervolgens zien we er één. Chang wordt steeds enthousiaster over zijn eigen succes en roept nu met een recorder een andere uil op die hij ons ook wil laten zien. Het lukt nog ook om de Gekraagde

De Formosakitta is de grootste en meest opvallende endemische soort van Taiwan. Ze trekken rond in groepjes van tien à twintig exemplaren en ze zijn vaak in gezelschap van een aantal andere soorten.
Foto: Kees van Berkel.

Dwergooruil te scoren. Deze dag zo bescheiden begonnen eindigt met absolute hoogtepunten.

Meer endemen

Een nieuwe dag begint met de soort waar we de vorige dag mee eindigden. Na vertrek om zes uur rijden we nu richting Yushan National Park naar Alishan. Na enkele minuten rijden stoppen we alweer op een grote parkeerplaats bij het Endemic Species Research Institute. Daar laat Atta ons in een ceder op 5 m hoogte een paar Gekraagde Dwergooruilen zien, die zouden kunnen worden gefotografeerd, op voorwaarde zonder flits! Deze uilen wonen al vijftien jaar of langer op dit plekje van het 'Endemic Species Research Institute'. Maar er is meer te zien. Een Kuifhaviik jaagt zonder succes op Zwarte Buulbuuls en Koningsdrongo's en wordt goed in de gaten gehouden door een Witrugspecht die bovenop een telefoonpaal zit. Grappig dat een soort, die in Europa wordt gezien als een exclusieve bewoner van oerbos, hier gewoon in een tuin op de telefoonpaal zit. Hierna begint de lange rit in de bergen. De aanleg van de weg in dit gebied met bijna alleen maar steile hellingen is een technisch hoogstandje geweest en de bergweg wordt ook nog vaak vernield door zware regenval, het meest recent op 8 augustus 2009. De weg is nog steeds deels geblokkeerd, omdat de reparatie nog niet afgerond is.

Tatanka op 2.600 m hoogte is het bezoekerscentrum van het Yushan National Park. Hier zien we een Bruine Klauwier en

Grijlsborstboomeeksters zijn algemeen en vaak in gezelschap van Formosabuulbuuls.
Foto: Kees van Berkel.

De Koningsdrongo is een algemene soort in Taiwan.

Foto: Kees van Berkel.

een groot aantal van de bergvogels, de inheemse vorm van de Zwarte Mees met een opvallende kuif, nog meer Taiwanlijstergaaien, Taiwanblauwstaart en Geelbuikstruikzanger. Nadat we de vogelrijke omgeving van het bezoekerscentrum hebben bekeken rijden we door naar een uitzichtspunt, waar echter niet veel te zien is door opkomende mist. We lopen over de Big Hemlock Trail. Links en rechts van de weg is er een afwisseling van kleine alpenweides en uitgestrekte bossen met

opvallend hoge bomen. Dat maakt het niet gemakkelijker om de Boomklevers, Zwarte Mezen, Taiwanmeestimalia's, Sijzen en de felbegeerde endemische Taiwangoudhaan te zien die zich daar hoog in ophouden en die we wel kunnen horen. We zien onderweg steeds meer, waaronder een jong mannetje van de Steeres Timalia, een Wijnroodmus, verscheidene Taiwanlijstergaaien, een Witte en een Grote Gele Kwikstaart, een Siberische Boompieper, verscheidene Geelbuikstruikzangers. De Taiwankortvleugel en de Taiwansluiptimalia krijgen we niet te zien. Volgens Atta horen we beide soorten meermalen, maar blijven ze bij voorkeur diep verscholen in dekking. Het wordt steeds mistiger. Dan zien we de eerste Taiwangoudhaan. Hij is druk in de weer op een meter of tien afstand, prachtig te zien met zijn vlammend oranje kopstreepje, ook al zit hij geen moment stil. Iets verderop komen we bij een enorme boom, de Big Hemlock, waar het pad naar is genoemd. We blijven hier geruime tijd omdat het in de grote boom wemelt van de kleine vogels, ook van vele andere Taiwangoudhaantjes. We tellen er minimaal vijftientig, maar allemaal waren ze veel verder weg dan het eerste exemplaar. Verder zijn er veel Roodkruinstartaar-mezen, Bergkoolmees, Taiwanmeestimalia's en de (gekuifde) Zwarte Mezen. Aan het eind van de wandeling, in de top van een dode boom en tegen het mistige tegenlicht kunnen we een drietal individuen van de Grijskopgoudvink onderscheiden.

De Kuifhavi is algemene standvogel in de lagergelegen gebieden.

Foto: Kees van Berkel.

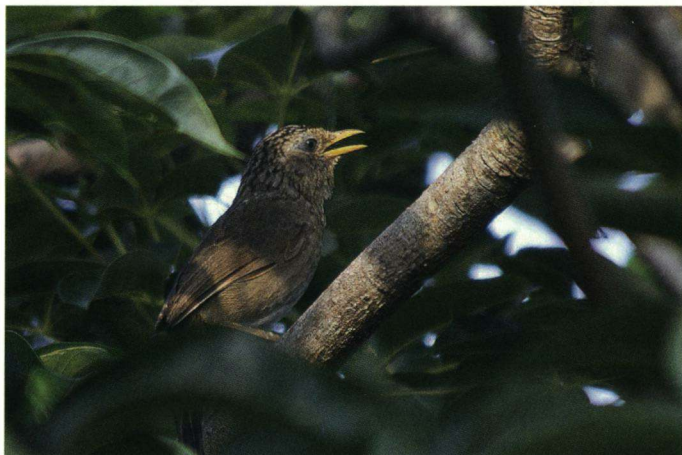
Een paartje Mikadfazanten.
Foto: Kees van Berkel.

We gaan daarna weer terug omdat de mist nog dichter wordt en inmiddels de middag eindigt. Onderweg zien we vanuit de bus nog twee hennen van de Mikadfazant langs de weg. We stoppen nog even maar het vogelverzadigingsniveau is nu echt wel bereikt. We eten wat in een eenvoudig restaurant en maken weer vorderingen met de eetstokjes. In het hotel staat een bord waarop trots melding gemaakt wordt van het feit, dat we hier precies op de Kreeftskeerkring verblijven.

Kustbiotopen

Vandaag is het de 16de en we mogen uitslapen. We vertrekken nu namelijk pas om halfzeven voor een rit naar het zuiden met het doel het 'Black-faced Spoonbill Reserve' en het bezoekerscentrum aan de monding van de rivier ten noorden van

Zengwun Tainan City. Hier en op de slikvlakten langs de kust overwintert de helft van de slechts 3500 individuen grote wereldpopulatie van de Black-faced Spoonbill, de Kleine Lepelaar. Ze komen in eind september begin oktober en blijven tot begin april. De komst van de eerste wordt in de media bekendgemaakt. Dat is nu nog niet het geval. Dus we zien wel waar ze voorkomen, maar missen de vogels zelf. Onderweg passeren we vis- en garnalenkweekvijvers in lange rijen. Deze vijvers worden afwisselend gebruikt als bassins voor vis- en garnalenkweek en als rijstvelden. Ook worden ze regelmatig braak gelegd en zijn dan slikvelden waar talloze trekvogels en overwintelaars opaf komen. We stoppen een paar keer bij deze kweekvijvers en slikvlakten om reeds aangekomen overwintelaars en doortrek-

De populatie Soendazwaluwen op Taiwan wordt door sommige auteurs als een aparte (en dus endemische) soort beschouwd.
Foto: Kees van Berkel.

De Taiwan Hwamei is een lijstergaai die endemisch is en alleen in laaggelegen gebieden voorkomt.
Foto: Kees van Berkel.

kers te zien. Het wordt een imposant lijstje van waarnemingen. In de vijvers met een duidelijke waterstand zijn Grote Zilverreiger, Middelste Zilverreiger, Kleine Zilverreiger en Koereiger aanwezig met Vlekbekeend, Dodaars en Steltkluit. Er vliegen voortdurend Visdiefjes (hier met zwarte snavel) en Witwangstern rond. In de struikjes zitten Bruine Klauwier, Gele Kwikstaart en Witteugelpriaria. Langs de slikvlakten worden we meteen verrast met een groep van negentien Dougalls Sterns, Mongoolse Plevier, Strandplevier, Aziatische Goudplevier, Poelruiter, Roodkeelstrandloper, Breedbekstrandloper, Grauwe Franjepoot en een paar Lachsterns. En

‘gewone’ soorten als Grutto, Watersnip, Tureluur, Zwarte Ruiter, Groenpootruiter, Bosruiter, Kempshaan, Oeverloper, Bonte Strandloper, Krombekstrandloper, Kleine Plevier maken het beeld compleet. Daarna bezoeken we het ‘Black-faced Spoonbill-centrum’, vol met prachtige diorama’s, foto’s, video’s en allemaal heel ruim opgezet. In het wetland dat er aan grenst, zullen ze misschien wel binnen een paar dagen verschijnen, maar wij missen ze nu in ieder geval. We worden getroost met een paar Vlekbekeenden, Muskaatvinken en een Blauwe Rotslijster die in de struiken en op de zandheuveltjes achter het bezoekerscentrum zit.

De slikvlakten zijn de winterbiotoop van de Kleine Lepelaar.

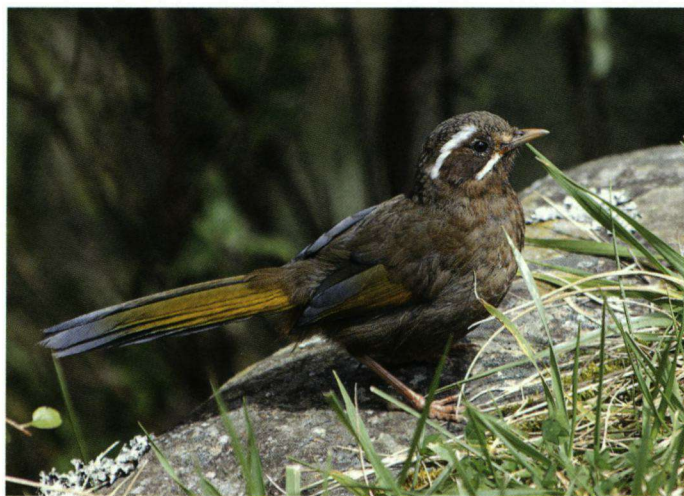
Foto: Kees van Berkel.

Na bezichtiging van deze plek vertrekken we naar de stad Tainan, waar we dr. Kuang-Ying Huang ontmoetten, het hoofd van het Department of Conservation and Research in Taijiang National Park. Hij had een ruime tafel gereserveerd in een toprestaurant, waar we uitstekend werden onthaald met Taiwanese vis. We worden hier ook steeds behandeld met de stokjes, waardoor het eten steeds beter smaakt. Ook hier is de keuken weer heel anders dan we eerder meegemaakt hebben. De culinaire diversiteit is enorm in Taiwan. De heer Kuang-Ying vertelt veel over zijn werk en is duidelijk blij met ons bezoek. Na het eten neemt hij ons vervolgens mee naar een door de Nederlanders en de Duitsers gebouwd huis uit de koloniale periode dat nu een museum is. Taiwanese blijken erg trots op de banden uit het verleden met de Nederlanders. Meer indruk maken echter de twee prachtige tempels die we daarna bezoeken. In de stralende zon en met een temperatuur ruim boven de dertig graden vertrekken wij rond halfdrie naar het zuiden. Vanuit de bus zien we boven de moerasen naast de inmiddels wel vertrouwde reigers een groep Pacifische Gierzwaluwen. Maar al heel snel steekt een hevige storm met stromende regen op, die ons weer even met de neus op het feit drukt dat we in het hoogseizoen van tyfoons en tropische stormen zitten.

Zuidpunt

Tegen vijf uur zijn we bij Kending op het

zuidelijkste puntje van Taiwan. Aangezien het nog niet donker is, bezoeken we een wetland, waar een andere endemische soort, de Formosabuulbuul, veel voorkomt. Het is bijzonder dat op een klein eiland als Taiwan een endemische soort ook nog eens een heel beperkt leefgebied heeft, maar waar hij zit is hij erg algemeen. Het wetland is zeer vogelrijk met Grote en Kleine Zilverreiger, veel onrustig rondvliegende Kwakken, IJsvogel, Waterhoen, Meerkroet, Groenpootruiter en Bosruiter, wat echter steeds moeilijker te zien is door de invallende duisternis. We vertrekken naar de stad waar we in een groot en zeer luxueus hotel worden ondergebracht. We gaan de hoofdstraat in op zoek naar een eethuisje. Atta zoekt er een uit, maar voor we daar binnen komen zijn we al vele tientallen eethuisjes gepasseerd en tal van kraampjes, supermarkten, kledingwinkels, bars, nachtclubentrées met proppers in fantastisch uitgedoste kleding en de meest exotische andere uitgaansplekken. Het is er zo druk dat de Kalverstraat daarmee vergeleken een dorpsstraatje is. We gingen naar een visrestaurant waar we van uitstekende visspecialiteiten konden genieten. Onze chauffeur hoeft niet meer te rijden vandaag en neemt het er eens van. Hij laat voortdurend bier aanrukken en blijft maar delen. . . en vergeet zichzelf ook niet. Er werd biertje na biertje besteld zodat onze (kleine) glazen nooit leeg en nooit vol zijn. Maar ondanks dat, zijn we nu volleerde eetstokjeskunstenaars en steken goed af tegen de Taiwanese jeugd

De Taiwanlijstergaal is in de bergen gemakkelijk te vinden en te fotograferen. Foto: Kees van Berkel.

Een vrouwtje Taiwanblauwstaart.
Foto: Kees van Berkel.

die in toenemende mate met vork-lepel-en-mes eet.

Roofvogeltrek à la Bosporus

Een nieuwe dag en weer nieuwe vogels. We vertrekken weer om zes uur, omdat we de spectaculaire migratie van roofvogels, vooral de Chinese Sperwer, willen gaan bekijken. Bij aankomst lopen we eerst door de tuin bij het parkeerterrein waar we veel Formosabuulbuuls zien en na veel gezocht ook de Taiwanese Hwamei, die nog op ons lijstje ontbrak. We gaan vervolgens naar een uitkijktoren voor de vogeltrek. De wandeling daarheen gaat door dicht bos waar we weinig zien en horen. Maar de geluiden van roepende Formosamakaken zijn wel onmiskenbaar. Alleen lukt het niet om ze te zien. Het zijn schuwe beestjes. We sluiten ons aan bij een aantal vogelaars uit verschillende landen. Sommigen tellen daar maandenlang. Met de vele oplettende ogen en de telescopen was het mogelijk meer dan 1500 overtrekkende Chinese Sperwers te zien, in groepen van soms wel driehonderd stuks. Herinneringen aan de trek over de Bosporus komen naar boven. Tussen de waarnemingen van deze groepen door zien we regelmatig Oosterse Tortelduiven, een Australische Rupsvogel, vier Indische Slangenarenden, af en toe een Bessasperwer, een Kuifhavik en eenmaal een Oostelijke Bruine Kiekendief. Ook zwerft er een Dollarvogel rond die we regelmatig zien.

We nemen na een paar uur afscheid en gaan terug naar de parkeerplaats, waar één van de boompjes bezet is door een groep van tien Mandarijnspreuwen. We hebben

vreselijke trek gekregen en gaan lunchen in het eerste het beste restaurant. Het blijkt een restaurant in western style met Chinese plafond- en muurversiering, Taiwanese personeel is als cowboys en cowgirls verkleed. De maaltijd is half wildwest met veel vlees en voor de rest echt Chinees. Verder lijkt het wel de laatste test hoe we dit nu weer met stokjes oplossen. Deze zijn namelijk spiegelglad gepolijst waarmee je niets kunt vasthouden.

We willen graag met de Taiwanese hogesnelheidstrein van vier uur naar Taipei vanuit Khaosung. Dit lukt niet meer vanwege de hevige regen die nu weer begint als een voorbode van de tyfoon, die nu al een paar dagen wordt aangekondigd. Gelukkig gaat er nog een hogesnelheidstrein om 17:54 uur waarmee we vertrekken en die in Taipei om 19:30 uur aankomt.

Onze buschauffeur Chang rijdt in de tussentijd de bus met bagage alleen naar Taipei en komt om 22.30 uur in het Hotel aan. Wij zitten ondertussen in een Japans restaurant met Italiaanse keuken, maar met veel andere exotische invloeden op het menu. Niets is hier te gek. Het enige constante zijn de stokjes. Maar hoe mal de combinaties en de structuur van het voedsel ook zijn, de eetstokjes hebben geen geheimen meer voor ons.

Nog meer endemen

Het is alweer 18 september en dus de laatste dag in Taiwan. Na een snel ontbijt om zes uur vertrekken we door een regenachtig landschap naar Wulei, een rivierdal niet ver van Taipei. Het is er erg mooi en wij laten dit nog goed tot ons doordringen, wetende dat we vanavond weer huiswaarts vliegen. Terwijl we voor een verkeerslicht wachten bij een brug passeert op twee meter afstand van de bus een groep Formosakitta's, vergezeld door Grijsborstboomeksters en Zwarte Buulbuuls. Onder de bomen op de grond ontwaren we nog een Chinese Bamboepatrijs. We hebben echter onze zinnen gezet op de Taiwanfluitlijster. De bus wordt op een parkeerplek bij een centrum voor hete bronnen neergezet. We hebben uitzicht op een diepe kloof, maar hoewel we Aziatische Huiszwaluwen, Japanse Brilvogels en Grijswangnontimalia's zien, komen we wat

betreft de Taiwan Fluitlijster niet verder dan één onduidelijke fluittoon. Dus lopen we een stukje langs de weg naar een nieuwe locatie. Daar horen we weer een fluitje tot plots op een rots in de rivier de vogel wordt gezien. Vanaf dat moment is het gemakkelijk. De Taiwanfluitlijster is goed te observeren en te fotograferen. We lopen een stukje verder om ook een poging te wagen een Indische Bloedwielewaal te zien, een donkerrode wielewaal. We zoeken daarvoor een terrasje bij een restaurantje op waar we goed uitzicht op de kloof hebben en de bossen op de berghelling tegenover ons. We zien er een troep Grijskeelmenie vogels, veel Japanse Brilvogels, maar geen wielewaal. Een groep van veertien Formosakitta's in gezelschap van twee Dikbekkraaien en een groep Grijsborsteksters bieden enige troost. Ongeveer rond tien uur vertrekken we naar Taipei en we brengen een bezoek aan het Centrum van de Wild Bird Society of Taiwan, waar we anderhalf uur lang kennismaken en over de indrukken van de reis praten. Het blijkt dat er in Taiwan erg veel vogelorganisaties zijn, die vooral lokaal georganiseerd zijn. Je zou het kunnen vergelijken met erg actieve vogelwerkgroepen. Er is echter geen duidelijke landelijke organisatie.

Botanische tuin

Na een lunch is er nog tijd voor bezoek aan de Botanische Tuin. Dit is erg interessant ondanks de steeds toenemende motregen. We zien er een groepje Indische Kwakken, die stil de dag en de

De Zuidzeewaluw is soms in groepjes maar meestal alleen.

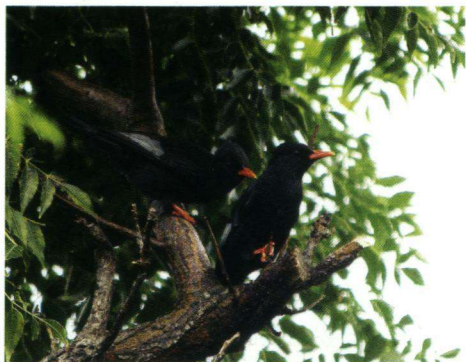
Foto: Kees van Berkel.

regen afwachten, en verder een Chinese Buulbuul en een Witborstwaterhoen, dat rondstapt over het dek van lotusbladeren dat een vijver geheel bedekt. Ons vertrek uit de tuin wordt begeleid door een groep zeer dichtbij komende Japanse Brilvogels. Jammer genoeg is het niet meer te doen om ze te fotograferen door de steeds heviger wordende buien, die dreigend de naderende tyfoon aankondigen.

Na een laatste diner in het restaurant

Visvijvers zijn de uitgelezen plaatsen om overwinteraars uit Siberië te zien.
Foto: Kees van Berkel.

De Zwarte Bulbul komt overal voor – soms in paartjes – vaak in flinke groepen.
Foto: Kees van Berkel.

worden we stipt 19:45 uur veilig in regen en toenemende wind naar het vliegveld gebracht. We vertrekken net voor het noodweer losbarst, vast van plan terug te keren naar dit ongelooflijk vriendelijke land van hoffelijke en ook vooral hartelijke mensen in hun prachtige natuur, maar graag buiten het tyfoonseizoen en als de Chinese Pitta en de Kleine Lepelaar er zijn.

■ K. van Berkel, Tebinckslaan 14, 9462 PV Gasselte, e-mail: tvb@blue-elephant.nl.

LITERATUUR:

Brazil, M. (2009): Birds of East Asia, China, Taiwan, Korea, Japan and Russia. Princeton University Press, Princeton and Oxford.

Thin-By Liu (red.) (2005): Birdwatching in Taiwan. Wild Bird Society of Taipei.

Thin-By Liu (red.) (2005): 100 Common Birds of Taiwan. Wild Bird Society of Taipei.

Walters, M. (1997): Complete checklist Vogels van de Wereld. BV Uitgeversmaatschappij Tirion, Baarn.

Algemene literatuur over Taiwan

Enkele uitgaven met algemene informatie over het land zijn:

- **Crook, S. (2010):** Taiwan, the Bradt Travel Guide. Bradt Travel Guides Ltd, UK. The Globe Pequot Press Inc., USA.
- **Goedhart, M. & C. Robbins (2010):** The Real Taiwan and the Dutch. Traveling Notes from the Netherlands Representative. Taiwan Interminds Publishing Inc.
- **Kim, V. (red.) (2008):** Taiwan Insight Guides.

Ook op internet is veel informatie over Taiwan te vinden. Kijk bijvoorbeeld op: www.nunaartaiwan.nl voor algemene informatie of op www.blue-elephant.nl voor informatie over vogelreizen.

STELTLOPERS EN JAN-VAN-GENTEN

7-9 september 2012

Leiding: Arie Ouwerkerk
Prijs: € 167,- volpension, slaapzaaltje,
inclusief fietshuur

In het vroege najaar is er op Terschelling al volop te genieten van de vogeltrek. Op het wad worden de grootste aantallen steltlopers gezien en gedurende dit weekend brengen we veel tijd door met de herkenning van deze sierlijke vogels. Tussen de Scholeksters en Rosse Grutto's gaan we opzoek naar de Groenpootruiters, Krombekstrandlopers en misschien komen we wel de Grauwe Franjepoot tegen die een groot deel van zijn leven zwemmend doorbrengt. Rennende Drieteenstrandlopers zien we langs de branding en wie weet komen we de Jan-van-gent tegen. Voor de beginnende en al wat gevorderde vogelaar een heerlijk weekend Terschelling.

Internet: www.folkshegeskoalle.nl
E-mail: info@folkshegeskoalle.nl
Telefoon: (0562) 44 89 54